

På vej mod Jerusalem

For et par tusinde år siden gik en gruppe mennesker på en støvet vej langs med Jordan floden. De kom fra Galilæa i det nordlige Israel, der er besat af romerne, og er nu på vej mod Jerusalem.

Det specielle ved gruppen er, at én enkelt i gruppen skiller sig ud fra de andre. Han går foran, og hans navn er Jesus fra Nazaret. Alle har spændt rettet deres opmærksomhed mod ham, for de har set, at han kan gøre undere. For nylig har han bispist 5000 mænd med nogle få brød og et par fisk. Og han gør syge raske og har endog opvakt en død, der har ligget i graven i 4 dage.

Men der er nogle, der er forfærdede og bange. Det er dem, som han har udvalgt som sine disciple. Det skyldes, at Jesus et par gange har sagt, at han – Menneskesønnen – skal lide meget og vrages af de ældste og skriftkloge og af ypperstepræsterne og dræbes, men opstå tre dage efter. En af disciplene, Peter havde ved den lejlighed irettesat ham og sagt, at det ikke kunne passe, men Jesus havde svaret ham: "Vig bag mig, Satan! for du sanser ikke, hvad Guds er, men kun, hvad menneskers er." Og da Jesus et par dage senere gentager, at han – Menneskesønnen – skal gives i menneskers vold og dræbes for at opstå tre dage efter, forstår de det stadig ikke, og de tør ikke mere spørge ham.

Nu er de altså på vandring og en stor skare følger dem. Undervejs tager Jesus sine disciple til side og gentager sin forudsigelse om, at han skal dømmes til døden og overgives til hedningerne, der skal spotte ham og spytte på ham og piske ham og dræbe ham, inden han tre dage senere skal opstå. Men disciplenes fatter det stadig ikke, for de har en helt anden forestilling om det, der skal ske. For samtidig med, at de er forfærdede og bange, strides de om, hvem af dem, der er den største, og det i en grad, så Jesus må belære dem om, at den, der vil være stor blandt dem, skal være alles træl, for, som han sagde: Menneskesønnen er ikke kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange.

Undervejs oplever de, at en ung mand kommer og kaster sig ned for Jesus og spørger: "Gode mester, Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?" Jesus fatter kærlighed til ham, taler med ham og slutter med at sige til ham: "Gå bort, sælg alt det, du har, og giv det til de fattige, så skal du have en skat i Himmelen; og kom så og følg mig!" Men den unge mand går bedrøvet bort, for han er meget rig. Og da Jesus derefter siger til sine disciple: "Hvor er det dog vanskeligt for dem, der har rigdom at komme ind i Guds rige," bliver de endnu mere forfærdede, så det ender med, at Peter siger til Jesus: "Se, vi har forladt alle ting og fulgt dig, hvad får så vi?" Og det svar, han fik af Jesus, har næppe hjulpet i første omgang, for Jesus lover disciplene, at de her i livet skal få hundrede gange igen, hvad de har mistet ved at følge ham, tillige med forfølgelser og i den kommende verden evigt liv. Senere, da Jesus var død på korset og var opstået og havde udgydt Helligånden over dem, forstod de det. Sådant også med os, der lever i dag. Først når Gud genføder os ved tro på Jesus og giver os Helligånden i vore hjerter, kan vi se og forstå. Og først da.

Tilbage til vandringen mod Jerusalem: Da de er nået til Bethania, der er en landsby tæt ved Jerusalem, sætter Jesus sig på et æselføl og ridder ned af Oliebjerget, ned mod Jerusalem og med udsigt over tempelpladsen. Og undervejs hylder folkeskaren Jesus som konge. De breder deres kapper ud på vejen og strør kviste på vejen foran ham, idet de råber: "Hosianna! velsignet være han som kommer, i Herrens navn! Velsignet være vor fader Davids rige, som kommer! Hosianna i det højeste!" De tror, at nu er timen kommet, da romerne skal smides ud og Davids rige skal genoprettes. Men de forstår ikke, at Jesu rige ikke er af denne verden.¹ Og da Jesus få dage skal dømmes af Pilatus, da råber masserne ikke længere "Hosianna" men i stedet: "Korsfæst, korsfæst ham!"

Efter indtoget i Jerusalem har skaren forladt ham for at forberede påsken. Tilbage er Jesus alene med sine 12 disciple, som han skal dele påskemåltidet med. Og det bliver et underligt måltid. Jesus indleder med at sige, at han hjerteligt har længtes efter at dele måltidet med dem, hvorefter han vasker deres fødder for at vise, at ligesom han tjener dem, skal de fremover være hinandens tjenere. Og under måltidet tager han et brød og et bæger med vin og siger, at det er hans legeme og blod, og at vinen er den nye pagts blod, der udgydes til syndernes forladelse. I det øjeblik, hvor det sker, er Jesus alene, på trods af, at han er sammen med sine disciple. For han alene ved, at indenfor det næste døgn skal hans blod løbe ned af et kors, hvor han hænger for at dø. Disciplene ved og forstår stadig, hvad der sker, hverken da Judas forlader dem for senere at forråde Jesus, eller, da Jesus siger til dem, at der, hvor han nu går hen, kan de ikke følge ham. Tværtimod siger de alle med Peter som ordfører, at de endog er villige til at gå i døden for Jesus. Kun Jesus ved, at de alle skal flygte fra ham, og at Peter den samme nat skal bande på, at han ikke kender ham.

Efter måltidet følges Jesus kun af 11 disciple over i Getsemane have, hvor han sammen med Peter, Jakob og Johannes går afsides for at bede. Fra at mange fulgte ham, er de blevet stadig færre, og nu er timen kommet, hvor Jesus er ene om det, som skal ske, og han falder i dødsangst. Han beder Gud, sin himmelske Far om, at han må blive fri for det, der skal ske, hvis det ikke er imod Guds vilje. Hans kamp med Gud gør, at hans sved bliver til blod. Og mens Jesus kæmper, er de tre udvalgte disciple faldet i søvn – ikke én, men tre gange.

Kort tid efter kommer Judas med vagtmandskab for at tage Jesus til fange. Og Judas kysser Jesus som tegn på, at det er ham, de skal anholde. Men det havde han ikke behøvet, for da vagtmandskabet spørger efter Jesus fra Nazaret, siger han: "Det er mig, og når det er mig, så lad disse gå!" Det sidste med henvisning til disciplene.

Og til disciplene siger han, at det alt sammen sker, for at profeternes skrifter kan gå i opfyldelse. Men da bliver det for meget for disciplene. Han, som har magt til at opvække døde, han overgiver sig uden videre og lader sig binde, for at et par

¹ Også i dag er der mennesker, som mener, at de kan fremme et jordisk mål i Jesu navn. De ved næppe, at de i lighed med skarerne i Jerusalem forråder Jesus og hans rige, for heller ikke i dag er Guds rige af denne verden.

skriftsteder kan gå i opfyldelse. De flygter alle fra ham og overlader ham til denne verdens magthavere.

Så er antallet af tilhængere nu ikke længere den store skare, - end ikke de få disciple. Jesus er forladt af dem alle. I ypperstepræstens gård står han ene og ingen kommer ham til undsætning. Tværtimod. Peter nægter 3 gange at kende til Jesus, som han havde lovet at ville gå i døden for. Og alle dem, som af Gud er kaldet til at være Guds præster og tjenere, de dømmes ham til døden, fordi de frygter ham og kalder ham en gudsbespotter, da han bekender, at han er Guds søn, hvad der i deres øjne er en dødssynd. Og Jesus siger dem ikke imod. Han forbliver tavs som et lam, der føres hen for at slagtes. For de har jo ret. Han har ikke syndet, men han er af Gud gjort til synd, og derfor er han skyldig til døden.

Fra ypperstepræsten Kajfas fører de ham til statholderen Pilatus, der skal afsige den juridiske dødsdom over ham. Og her bliver fornedrelsen fuldkommen. Alle råber de: "Korsfæst, korsfæst!" Ingen kommer ham til hjælp, hverken hans disciple eller dem, som han helbredte eller dem, han mættede i ørkenen. Til sidst vælger skaren at få Barabbas, der er en kriminel røver, løsladt for til gengæld at få Jesus korsfæstet.

Efter at de romerske soldater først har tornekronet og pisket ham, bærer Jesus selv sit kors en del af vejen ud til Golgata, hvor han bliver korsfæstet i midten mellem to røvere. Og da Jesus hænger på korset og forbløder, hører vi, at han først beder for sine bøddler, og at han umiddelbart før sin død tilbedende siger: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?"

På vej op mod Jerusalem blev den store skare, der fulgte ham, stadig mindre. Og i den nat, hvor Jesus blev forrådt, blev han svigtet af selv sine nærmeste, og nu hænger han på et kors forladt af Gud. Men selv forbliver han tro til det sidste, så han i døden kan sige: "Det er fuldbragt!"

Hvad er det, der er fuldbragt? Menneskeligt set er det vel det største og mest åbenlyse nederlag, at han, som ved tegn og undere har vist, at han er Guds søn, at han til sidst regnes blandt forbrydere og i magtesløshed dør en forsmædelig død på et kors. Men det, som intet øje kan se, og hvad intet menneske i sig selv kan fatte, er, at Jesus ved sin død vinder en evig sejr over døden og Satan. For ved sin død, sonede han alle vore synder med sit blod; han genoprettede alt det, der fulgte med syndefaldet.

Han blev højt ophøjet på et kors, hvorfra han skal han drage alle til sig. Og alle omfatter også dig og mig. Guds ord siger, at hvis vi tror på Jesus, der sonede vore synder, så skal vi være med i den skare, der i alle evigheder priser ham, fordi han frelste os fra fortabelsen.

Da Jesus var død, blev han begravet, men han opstod fra de døde på den tredje dag, som han havde sagt. Døden havde ingen krav på ham, fordi han i hele sit liv på jorden aldrig syndede og forblev fuldkommen hellig ved altid at være ét med Gud, sin himmelske Far.

Han opstod, for at vi ved tro på ham kan få del i hans retfærdighed og hellighed. For uden hellighed skal ingen se Gud.

Efterskrift:

Søren Kierkegaard skriver om Jesu forhold til sine disciple:

”Han havde engang venner, eller rettere, han mente engang at have dem; men da så afgørelsen kom, da forlod de ham alle, dog nej ikke alle, der blev to tilbage, den ene forrødte ham, den anden fornægtede ham! Også han havde engang venner, eller han mente engang at have dem, de sluttede sig så nær til ham, de stredes endog om, hvem der skulle indtage pladsen på hans højre og hvem på hans venstre side, indtil så afgørelsen kom, og han, i stedet for at hæves til tronen, ophøjedes på korset: Da blev tvende røvere mod deres vilje tvungne til at indtage den ledige plads ved hans højre og den ledige plads ved hans venstre side.” (samlede skrifter bind 14, side 175, Gyldendal).